

STEFAN GEORGE:

A sziget ura

Ott valahol délen, mondják a halászok,
Fűszerben, olajban dúsgazdag szigeten,
Hol drágakövek csillognak a part fövényén:
Élt a madár, ki a földön állva elérte
Csőrével a legnagyobb fák koronáját is.
És amikor bíborcsiga-színű szárnyát,
Nehéz, alacsony repülésre nyitotta,
Mint a sötét felhőzet, oly komoran festett.
Nappal sűrű erdő mélye volt a tanyája,
De este a parton nézte a napnyugtát.
S az algaszagú, sós szélnek alkonyatán,
Dala oly édes, oly tiszta vala,
Hogy a delfinek akik baráti a dalnak,
Mind közelebb s közelebb úsztak a madárhoz
Szikrás vízben, mely tele volt aranyos tollal.
Így élt a madár már az ősi időktől,
És a Robinsonok látták néha csak őt.

De egyízben fehér vitorlákon az embert
Először hozta szél a szigetre,
Régi birodalmában szertetekintett,
Szárnyait széttárta, s jajgatva, sírva kimult.

Fordította: Ifj. Stadler Aurél